

BÚCSÚ

Elnézéseket kérem, hogy nem részletezem közös múltunkat, pedig az itt eltöltött 14 évből lenne mit szemeztetni, de ez lehetetlen küldetés lenne érzelmi húrok pengetése nélkül! Márpedig a betegségem egyik következménye, hogy az érzelmi hullámzásokat sokszorozva élem meg, ugyanúgy, mint ahogy a reflexeim is hiperreflexekké alakultak. Nekem már az is elég, ha rátok nézek, s mint egy oszlopról, mely hirdeti az ígét, bukkannak elő az emlékek. Bocsánat a képzavarért!

Amit mindenképpen szeretnék elmondani, az egy-egy szóval:

- köszönöm,
- bocsánat,
- viszlát.

Köszönöm, hogy beajánlottál;

Köszönöm a bizalmat és, hogy segítetted a kölcsönös megismerkedést az új munkatársaimmal;

Köszönöm az építő kritikát, az együttműködést;

Köszönöm a lehetőségeket a szakmai fejlődéshez;

Köszönöm a lehetőségeket a nemzetközi porond megismerésére, a sportban is;

Köszönöm a lelki és fizikai támaszt a bajban;

Köszönöm türelmedet, kitartásodat;

és mindazt, ami már jócskán átlépi a munkatársi együttműködés szokásos határait!

Bocsánatot kérek, ha ezidő alatt, szándékaim ellenére is, megbántottalak, vagy elmulasztottam valamit, amit meg kellett volna tennem!

Viszlát, most már az otthonomban!

No nem azért, mert nem jönnék szívesen, de a technika okok, melyek akadályoznak ebben, még a nagy fordulatra várnak, vagyis, hogy a gyógyíthatatlan ALS kezelhetővé váljon.

Tekintsd tehát ezt egy olyan **állandó meghívónak**, amelyhez csak azt kell megtudnod, hogy a neked megfelelő időpontban otthon vagyok-e. Minden egyéb készülődés, csak a halogatáshoz vezet.

Szívesen olvasok e-mailt is, bár az írást, ha egy mód van rá, én inkább a honlapomra terelgetem.

Kívánok nektek minden napra sok-sok apró örömet, megfelelő időközönként sikereket és eredményességet!

Legyen nektek is legalább olyan jó itt dolgozni, mint nekem volt!

Végül kívánok mindehhez jó egészséget!